

Johan Sverke bytte långpendling och stress på en dagstidning mot skötsel av gravar och gröntor i Österåker-Östra Ryds församling.

Utbränd i mediabranschen:

Bytte stressjobb mot fridfullt jobb på kyrkogården

”Det är ett kul gäng i olika åldrar. Sharif från Afghanistan och Hasse från Iran började samma dag som jag. Den här blandningen i åldrar och bakgrund tilltalar mig. Vi pratar jobb, flyktingpolitik, musik, allt möjligt.”

Det känns livgivande att jobba på den här vackra kyrkogården. Använda kroppen, träffa människor i både glädje och sorg.

Efter elva år som reporter och tilltagande utmattning sade Johan Sverke upp sig i protest. Tidningen hade halverat antalet anställda på tre år.

– Som senior reporter var jag en av dem som fick ta mest av den ökade arbetsbördan. När det också hamnade på min lista att åka ut och filma trafikolyckor till webben fick jag nog, berättar Johan Sverke.

Samtidigt blev han sjukskrivnen för utmattningssyndrom. Efter ett tag dök det upp ett nytt journalistjobb, även det långt bort. Pendlandet, stressen och den dåliga sömnen kom tillbaka och ledde till ny sjukskrivning.

– När jag kom tillbaka hade tidningen bytt ägare och inriktning. Två dagar före julafton blev jag uppsagd. Sedan dess har jag känt mig rätt färdig med mediebranschen.

TID FÖR EFTERTANKE

Facket ordnade tre månaders betald uppsägningstid som gav plats för eftertanke. Vad göra nu, varthän och varför? Svaret fanns nära till hands. Hans fru, Maria

Sverke, präst i Österåker-Östra Ryds församling, kunde tipsa om jobb på kyrkogårdsförvaltningen.

– Jag tänkte: Varför inte? Det var nära, fysiskt och utomhus. Och efter jobbet skulle jag inte behöva ligga sömlös över en formulering som redan gått till tryck...

Från och med 1 april mötte en påpälsad ex-reporter vårvinterns utmaningar med två andra ”sångare”.

– Det är ett kul gäng i olika åldrar. Sharif Ayoubi från Afghanistan och Hasse Ghiasvand från Iran började samma dag som jag. Den här blandningen i åldrar och bakgrund tilltalar mig. Vi pratar jobb, flyktingpolitik, musik, allt möjligt.

KARRIÄR ÅT FEL HÅLL?

Den sociala förmågan från reporteråren kommer till pass även på kyrkogården.

– Om någon kommer och vill prata tar vi oss tid för en pratstund. Det ingår i jobbet.

Fjolårslöven är bortblåsta och omhändertagna. Men som femtiofemåring har Johan Sverke nu lön som en tjuogoåring. I somligas ögon betyder det att karriären går åt fel håll.

– Sådant är inte viktigt för mig. När barnen var små läm-

nade jag ett attraktivt jobb på en DN-bilaga och började som brevbärare. Det var på den tiden Posten var en bra arbetsgivare.

En bra arbetsgivare tycker han sig se även i Svenska kyrkan.

– Här finns en personalvård som jag inte mött i tidningsbranschen. Det känns också att jag jobbar för en god sak. Att möta människor i både glädje och sorg, det upplever jag som meningsfullt, sammanfattar han.

TAR EMOT ENSAMKOMMANDE

Eftersom Johan Sverkes familj även har en ensamkommande man från Afghanistan boende hos sig är intresset stort för samhälls- och flyktingfrågor.

– Det är spännande att prata med flyktingar som vill etablera sig här. För dem är det livsviktigt att hitta in i det svenska samhället. Andra jag träffar kan prata om statusprylar, eldrivna markiser och sådant. Det har jag svårt att intressera mig för.

Klockan fyra är det dags att äntra cykeln och ta sig hemåt. Vuxna barn är på besök och en fotbollsresa till Milano ska planeras.

– Jag har blivit en trevligare person att vara med för dem som träffar mig ofta. Roligare för mig själv också, tillägger han.

TEXT OCH FOTO: HENRIK MÖLLER

”Här finns en personalvård som jag inte mött i tidningsbranschen. Det känns också att jag jobbar för en god sak”, säger journalisten, numera kyrkogårdsarbetaren, Johan Sverke.